

suloisista filmistänsä.

Vanha wakuutti minua,  
ettän olen oikein tehnyt,  
koskan taukosiin teoista,  
joissa taito taitawangin,  
mieli miehen merkillisen  
ombi woimaksi wähäineu.

Sitte sanoi hywän suoden,  
lausui Ukko laupiaasti,  
jok' ei ennen elämässä  
tainnut totuutta salata:

Joll' on lahja joukon luona,  
tehdön lahjasta tilinsä, —  
joll' on wara muita warten,  
siitä laskekon lukunsa;  
mutta älköt älyänsä

luulko täydeksi lujatkan  
paitsi pyhündä hywyden.

Koska tundui tunnosfani

ihmisille ilman alla

tämä outoa olewan,

otin minä mieluisesti

wastaan nämät waroitukset

tuomiksi tuodakseni

Kumppanilleni Kotia, —  
 muistin tiellä tullessani,  
 että ynnä ymmärryksen,  
 järjen valon vaikuttaisa,  
 taidon, tunnon taipuessa,  
 ombi täällä tarpehelle  
 vielä taiwaan tavarasta  
 hyvän pyhyyden pyhitetty;  
 jolda puuttuu puhdas rinda,  
 halu hyvän hyödytyksen,  
 sydän palava povesa,  
 älkön turhaan ängötelkö  
 armon tirkkaan asioita,  
 pyhän taiwahan totuutta;  
 saastainen kuin sade-vesi,  
 läpi sonnan silattuna,  
 ombi hyödytys hänellä.

Mikä liene muinen ollut  
 laatu minun laulullani,  
 mikä tavara minulla?  
 sen mä tiedän totisesti,  
 että onni elämäni,  
 nuoruudenti armas aika,

ikä hyvä hedelmätä  
 Kulunut on Kurjuudessa  
 Luona Käyräni lumisen.  
 Minä soitin sokeana  
 wahingoita wälttämätä,  
 niin kuin mehto metsistösä,  
 itse nukkunut iloonsa.  
 Wasta waaraan waipuneena,  
 leiwättömhyttä lähellä,  
 tunsin minä turhuudenti.  
 Roma onni folkuttawa  
 awas' luolat ahdistuksen  
 sitte silmäini edessä,  
 tuskan tuli polttawainen  
 wasta näköni walaisi,  
 filmä-laudat langesivat,  
 kallistuiwat kahden puolen,  
 niin kuin liekin leimahtaisa  
 warjo walolla katoopi,  
 pakenewat poudan tullen  
 pilwet piirimme siwulle.  
 Ryllä wieras ylen-katse,  
 Ehlmä kohtaus kotona  
 tunnustaapi totuudesta,

mitä muinen waino-miehet,  
 juoden wihaa niin kuin wettä,  
 juttelivat julmuudessa  
 typerdistä teoistani.

Wirhe näkyi vierchalle  
 enemmän kuin ystäwälle,  
 ehkä näköön näiden miesten,  
 molembaingin moniasti,  
 luottaminen ombi liika;  
 nämät, niin kuin näkö-formen  
 päistä yksi pienendääpi —  
 toinen suotta suurendaapi,  
 toisin kyllä todistawat,  
 toisin arwaawat asian.

Waroitus on wiisahalda  
 aina paljoa parempi  
 kuin on tyhmän turha kiitos;  
 parempi on pähna-leipä —  
 pettu-leipä petäjästä,  
 kuin on mesi myrkkyllinen.

Huwituksen' oli halpa,  
 huono kuiwa kandeleeni,  
 joka pölkystä petäjän

wäännellen ja wieritellen,  
 Eäänellen ja kaljutellen  
 Eäwi Eäyrän mukaiseksi,  
 Eandeleeksi Eädessäni,  
 minä Euitengin monesti  
 alla pahan ahdistuksen  
 sillä Eolhaisin Eowasti  
 päähän itse ikäwyhttä,  
 soittain Eieldä formillani  
 ajoin murheengin mäelle.  
 Näimbä harpun helinällä  
 häwisiwät pahat henget  
 muinen Saulingin sisäldä.  
 Siinä löysin lohduuksen  
 tunnolleni toisiansa,  
 Eoska luonnon laitoEksia  
 raju-ilmat rundelivat,  
 luojan luodut Eeskenänsä  
 turmelivat toisiansa,  
 ihmis-raukat raatelivat  
 sekä omaa sukuansa  
 että muita eläwiä  
 pitkin tätä piiriämme,

jossa elo jongun erän  
 ombi onnessa iloinen,  
 toisen erän totifesti  
 juuri niin kuin julma hauta,  
 riemuton ja raadollinen,  
 pesä petoen pahinden.  
 Siinä löysin lohdutuksen,  
 koska näkyi äidin kieldä  
 sorrettavan Suomen maassa,  
 joka täällä turmelduna —  
 turmelduna tarttumilda  
 on jo ramba, raaja-riikko,  
 puheen parsi paisumisfa  
 niin kuin Latsarus lepääpi.  
 Siinä löysin lohdutuksen  
 ilki-wallan wallitessa,  
 koska konna korkealle  
 kansan hyvän hartioille  
 nousi wäärnyden nojalla,  
 taikka kulki kunnianhan  
 juonden kautta juostessansa,  
 waldaisfa wäärää tietä  
 miehen oikean ohitse.

Sitä pitelin pilalla,  
 soitin silloin naurahdellen,  
 koska moni mielsä wailla,  
 ylpeyden yllyttäisä,  
 häijyn tyhmyyden tilassa  
 oli, niin kuin musta mato  
 pimeällä paistawainen,  
 läho maassa loistawainen,  
 merkillinen mielestänsä,  
 ehkä walon waikeutissa  
 tuskin hawaitaan tomussa.

Mutta, koskan murheen alla  
 tukahuttain tuskan tulda  
 ilahutin itseäni,  
 tuotin minä, kuka tiesi,  
 kautta äänen kandelessa  
 waiwan muille weljilleni,  
 joill' on hellä korwan kalwo  
 kuuldelemaan folkutusta —  
 folkutusta, kikkutusta —  
 kikkutusta, kitiinätä  
 käyrän kolholla kowalla.  
 Laulun liikaa waikeutta,

Eiwautta firjoitusten,  
 anon minä andeheksi,  
 Eautta runoni rukoilen;  
 sillä wesi wuotawainen  
 saapi mullasta makunsa,  
 firjoituksen Eallis aine  
 miehen mielestä pukunsa.  
 Ongos ihme, että itse,  
 waiwattuna wahingoilda,  
 minun mielen' murheellinen  
 maalannut on mustaisella,  
 nirisee ja nariseepi  
 niin Euin nahka hierottaisa,  
 Eulkemassa Euiwa pydrä.

Suomen pojat, pohjan miehet,  
 jalot, jotka palwelette  
 wiisautta W ä i n ä m d i s e n,  
 joilla owat onneksemme  
 lahjat Luojalda jalommat  
 waiwuttamaan wiisautta  
 elon reikillä enemmän!  
 uudistakai unhotettu  
 Eäyrä muinen Euuluwainen,



vanha, vuosittu wisaista,  
 pahka-puusta paukuteldu,  
 hongan kyljestä hakattu,  
 taikka tehty taitawasti  
 meri-hirmun leuka-luista,  
 Kalan luista kaskuteldu.  
 Silitellen Suomen kieldä  
 kaunistelkai kandeleeenne  
 kalliimmaksi kalan luista,  
 paremmaksi pahka-puista,  
 vanhaa, hongaista, wisaista.  
 Soivot siimat toisinaan  
 lepytellen, lohduitellen,  
 toisinaan, kuin on tarwe,  
 käyvä kuulukon kowemmin,  
 että tunnot tarahawät,  
 kumahawat tuurot korwat.  
 Kuuluttakai äidin kieldä,  
 puheen-partta puhtahana  
 yli koko ymbäristön,  
 että mieli kelmollinen,  
 oma hyvä heimolainen,  
 olis' tuttu Suomalille,  
 oppi-huoneissa osattu.

Mitä auttaapi menomme,  
 työ ja toimi tunnollinen,  
 kuin ei kielellä omalla  
 opeteta oikeutta,  
 walistusta waikuteta?  
 se on sortuwa asia,  
 siemen sandaan kylwettynä,  
 joka kuwaapi kesällä.

Akademia awara  
 ombi meillä muukalainen,  
 Koulut wierahat kotona,  
 laki luja umbinainen \*).  
 Tällä lailla tohtis' olla  
 wihollinen wartiamme,

---

\*) För att smänningom upphjelpa finska språket,  
 som ännu är fattigt för Wetenskapen, wore  
 det nödigt, att des obling wid Finlands Läro-  
 säten med mera allmänt intresse omfattades,  
 och för att engång bilda det äfwen till ju-  
 ridiska afhandlingar, borde det wara Sinnarne  
 obetagit, att t. e. wid Landets Instanceer få  
 göra sina skrifteliga andraganden jemwäl på  
 Nationens modersmål, som är des heligaste e-  
 gendom och öfwergår i arf till efterwerlden —  
 — Skole wi då längre wanwårda de tillkom-  
 mande generationernas så dyrbara tillhörighet?

Fuuro tehty Suomariksi,  
 mykkä panduna Papiksi.  
 Anna Akatemiassa  
 aina virkaan aiwowaisen  
 tutkistella tunnon töitä,  
 Käydä läpi Koetusten  
 oman Kielengin opissa,  
 ett' ei enää mykkä-miestä,  
 wahingoksi Walda-kunnan,  
 Kansan luoksi lähetetä,  
 joka, liika leiwän syöjä,  
 olis' häijy heinä-siekkä  
 maalda endisen Egyptin.  
 Rauan ombi ollut meillä —  
 uupuneilla — unhotuksen  
 warjo este walistuksen,  
 epä-luulon paksu pilwi  
 äidin kielen kättiänä  
 niin kuin musta murhe-waippa,  
 peitto ruumiin arkun päällä.

Niin kuin kuldaa kalliioissa,  
 rikkautta raunioissa,  
 ombi miellä oppineita

Uran Akatemiasa,  
 joill' on arwo ansaittuna,  
 kiildämänä kiitos suuri;  
 mutta Euinga meikäläinen,  
 elo-waunun wetäjänä,  
 saane kuorman kalwehesa  
 lohdutuksen loistehestä?  
 Waikka olis' wuoren wassa  
 täynnä kullan kappaleita,  
 täynnä kalliita kiviä,  
 tietämättömyydesämme  
 halpa ombi hinda niillä,  
 arwo salainen sywässä.

Wieraan Eielen Eylmä walo  
 hallainen on omaisille,  
 oman Eielen lämmin loiste  
 wai kuttaapi walistusta,  
 Kansan hywää Eartuttaapi,  
 niin kuin lämmin laihollekin  
 terän ruokaisen tekepi.  
 Kieli, Kansan rauta-wanne,  
 omaisuus on onnellisin;  
 Eieli yksi yhdistääpi

Kansat-kunnat keskenänsä,  
 yhteys on wahwa wyöksi  
 Walda-kunnalle wapaalle,  
 jossa säädyt sekaisetkin  
 sowingossa, suosiossa  
 walistukseen waeldawat  
 toinen toisensa nojalla,  
 odottawat onneansa  
 yhden päivän päistehestä,  
 niin kuin wärit, walon kumat  
 taiwaan kaaren kappaleissa,  
 Kirkkouden, kauneuden,  
 saawat auringon säteistä.



## Elämän Muoto \*).

Jesku ombi osa meillä,  
 maja musta mullassa,  
 erhetykset elon teillä,  
 elo turha tuskassa  
 kiildäväkin kullassa.

Jtkkein lapsi ilmestyypt  
 mammonata maistamaan,  
 huolden wanha hämmendyypt  
 tuonen laksoon lahomaan,  
 murtumaan ja maatumaan.

Wahrouus, walda woimallisen  
 ombi hellä heikkous,  
 tunnon peiliin tuskallisen  
 langee luonnon surkeus  
 niin kuin turja kuwaus.

Murhe muodot murtawainen  
 menoansa muuttelee,  
 heikemäkin heikemäinen  
 turhuudella turmelee,  
 ihmis-raukat, rundelee.

7

---

\*) Försök i anledning af en här förut å pag. 40  
 förefallen idee om lifwet, om detta lif, som  
 blottar för våra sinnen så många anledningar  
 till grämelse, hwaremot menniskan finner lugn  
 för sitt upprörda hjerta endast i förtröstan på  
 Skaparens godhet och rättwisa försyn.

Surma kaikki sorteleepi,  
 wiipyy haudan vierellä,  
 Tuolon kitaan kokoiseepi  
 yhden toisen edellä  
 Lauhealla kadella.

Kalliotkin katoavat,  
 kivet muldaan murtuvat,  
 tuulet mullan tuoksuttavat,  
 puut ne kerran kaatuvat,  
 jotka maassa maatuvat.

Luojan voiman vaikuttaisssa  
 luonnot kaikki liikkumat,  
 tahtoansa tunnustaisssa  
 taipahat ne taipumat,  
 vuoret maahan taipumat.

Niin kuin waate wanhenduupi,  
 kuiwaa maassa kukkainen;  
 niin kuin lehti lakastuupi,  
 naändyy itse ihminen,  
 waeldawa warjoinen.

Mutta, toivo muistuttaapi  
 laupiutta Luojalla,  
 laupius se lohduttaapi  
 aina armon avulla,  
 elon toisen edulla.

Wiisauden waikuttaja,  
 wäkevyiden waldias,  
 taiwastengin taiwuttaja,  
 Ruhtinasten Ruhtinas,  
 ombi isä armias.

Eipä siemen sielun hywän  
 huku meildä haudassa,  
 waan, kuin itu jalon jywän,  
 menesthyypi mullassa,  
 tuleunduu taiwaassa.

Warokon siis wakaiesti  
 itse kukiin käändymään,  
 riendäköön jo riemuisesti  
 parannukseen pyhimbään,  
 uskon uuteen elämään.

Ehkä olis' onnetoina  
 osas täällä angara,  
 älä ole toivotoina, —  
 taiwas ombi awara,  
 riemu taiwaan tawara.

Rakas, älä ruikuttele  
 waimain yli wanhana,  
 toivoon itses totuttele,  
 pidä tuska turhana,  
 raju-ilma rauhana.



Pyydä pyhin kulljesta,  
 ehkä päiväsi pimenee;  
 anna kuolon kolkutella,  
 viimein warjo wakkenee,  
 autuus etees aukenee.

Tuolla riemun taitwähällä  
 toimon tähdet loistawat,  
 kirkkauden kullkullalla  
 aina pyhät paistawat,  
 onnen mettä maistawat.



~~312.111.89.~~

From. Hancock. l.

MB 9591

